

Crkva - 2. dio od 2

„[Krist] je glava tijela, Crkve; on je početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu ima prvenstvo.“

Kološanima 1:18

U prvom dijelu našeg razmatranja teme „Crkva“, koja se pojavila u prošlomjesečnom izdanju časopisa The Dawn, posvetili smo pozornost biblijskom značenju riječi „crkva“, kako je nastala nakon Isusovog Prvog dolaska i uvjetima za postajanje članom. Također smo raspravljali o tome što se podrazumijeva pod „krštenjem u Krista“, simbolom krštenja vodom i organizacijom crkve kako je navedeno u Bibliji.

U ovomjesečnom izdanju, dalje ćemo razmišljati o ovoj temi. Važne teme o kojima će se raspravljati na sljedećim stranicama uključivat će: ulogu dvanaest apostola i drugih slugu crkve; misiju crkve; te nebesku i zemaljsku fazu Božjeg plana za spasenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti po Kristu.

Dvanaest apostola

U božanskom uređenju, cijeloj crkvi, počevši od Pedesetnice, trebalo je služiti dvanaest apostola koje je postavio Bog. (Otkrivenje 21:10,14; Efežanima 2:19,20) U skladu s tim, Isus je odabrao dvanaest pojedinaca da budu s njim tijekom njegove službe kako bi mogli primiti osobnu obuku i upute od njega. To su bili Petar, Andrija, Jakov, Ivan, Filip, Bartolomej, Toma, Matej, Jakov Alfejev, Tadej, Šimun i Juda. Matej 10:2-4

Juda se, kao što znamo, pokazao nevjernim, a Sveto pismo pokazuje da je Gospodin izabrao Pavla da zauzme njegovo mjesto. U Djelima apostolskim 1:23-26 obaviješteni smo o nastojanju preostalih jedanaest apostola da izaberu jednog koji će zauzeti Judino mjesto. Odlučili su se za Matiju. Međutim, ta je akcija poduzeta prije nego što su primili Duha Svetoga i nema dokaza da je Gospodin poštovao njihov izbor. Matijino ime se ne pojavljuje nakon ovoga.

Riječ apostol [grčki: „apostolos“] znači „onaj koji je poslan“, delegat ili veleposlanik Evanđelja. S ovog širokog gledišta, svaki je kršćanin apostol, jer smo svi mi „poslanici Kristovi“. (2. Korinćanima 5,20) Zapravo, grčka riječ „apostolos“ koristi se u Bibliji u odnosu na druge pojedince osim dvanaest izabranih apostola. (Ivan 13,16; Filipljanima 2,25) Međutim, to ne znači da su zauzimali isti visoki položaj autoriteta u crkvi kao onaj koji je božanskim imenovanjem dan onima koje je Gospodin posebno izabrao.

U Ivanu 17,12 Isus se poziva na dvanaest božanskih imenovanih apostola kao na one koje mu je dao Nebeski Otac. Ovi posebni apostoli nisu se međusobno birali za taj položaj, pa nisu imali ovlasti izabrati Matiju da zauzme Judino mjesto. Kao što je Gospodin izabrao ostale, tako je u svoje vrijeme i na svoj način nakon uskrsnuća izabrao Pavla i dao mu ovlasti kao jednom od dvanaestorice.

Dvanaest apostola bili su više od samo propovjednika Evanđelja. Čudesno ih je nadahnuo Duh Sveti koji im je omogućio da govore i pišu poruku Božje Svete Riječi s autoritetom i točnošću. Njihova riječ bila je i još uvijek jest božanska poruka svakom kršćaninu. Zbog tog autoritativnog položaja

koji zauzimaju u organizaciji crkve, dovršena crkva uspoređuje se s gradom. Ovaj simbolični grad prikazan je s dvanaest temeljnih kamenova, a na tim kamenjima napisana su imena „dvanaest apostola Jaganjčevih“. Otkrivenje 21:14

Ostali sluge

U Efežanima 4:11, apostol Pavao nas obavještava da je Gospodin osigurao i druge sluge u crkvi. Osim apostola, uredio je proroke, evanđeliste, pastore i učitelje. Petar govori o piscima Starog zavjeta kao Božjim „svetim prorocima“. (2. Petrova 3:2) Oni su pisali kako ih je „vodio Duh Sveti“, pa kršćanin treba njihovu riječ, kao i riječ apostola, shvatiti kao autoritativnu. 2. Petrova 1:21

Međutim, kada Pavao govori o prorocima kao slugama u crkvi, on taj izraz koristi u mnogo širem smislu, primjenjujući ga na javne tumače Evanđelja. (1. Korinćanima 12:28; Efežanima 4:11; Djela 11:27,28; Djela 15:32; Djela 21:10,11) Ovi proroci, evanđelisti, pastori i učitelji su svi bitni sluge u crkvi, ali nisu nadahnuti kao dvanaest apostola, niti su imenovani na isti čudesan način kao apostoli.

Izraz u Novom zavjetu, „zaređeni ... starješine u svakoj crkvi“, prema grčkom tekstu, ispravnije se odnosi na „pružanje ruke“, kao pri glasovanju. (Djela 14:23) Jasna je implikacija da su niži sluge crkve, i starješine i đakoni, trebali biti izabrani glasovanjem zajednice kojoj su trebali služiti.

Biblijski izraz „starješina“, koji se također nalazi u gornjem stihu, općenito se odnosi na muškarce koji služe crkvi na duhovnoj osnovi. Pastor, učitelj, evanđelist ili prorok kao javni tumač spadao bi pod opću oznaku „starješina“. Grčka riječ „presbuteros“,

odakle je prevedena u Djelima 14:23, označava onoga tko je zreo. U crkvi bi opisivala onoga tko je prepoznat kao zdrav u vjeri i duhovno zreo u iskustvu.

Riječ „biskup“ također se koristi u Novom zavjetu i primjenjuje se na muške sluge koje bira crkva. Grčka riječ „episkopos“, s koje se prevodi, znači „nadzornik“ ili „nadglednik“. Svi starješine su, prema prilikama i sposobnostima, nadglednici u crkvi. Njihova je dužnost bdjeti nad Božjim stadom i brinuti se za njegove potrebe, posebno u duhovnom smislu. 1. Timoteju 3:1,2; Titu 1:7

Riječ „đakon“ također se nekoliko puta pojavljuje u vezi s uređenjem Rane Crkve. To je prijevod grčke riječi „diakonos“, što znači „obavljati poslove“ ili „brinuti se za“. Sveto pismo kaže da su đakoni bili „ljudi poštenog glasa, puni Duha Svetoga i mudrosti“, imenovani da pomažu u materijalnim poslovima crkve. Prvi od njih koji su imenovani bili su u crkvi u Jeruzalemu. Djela apostolska 6:2-4; 1. Timoteju 3:8-13

Biblijske kvalifikacije za one koji mogu biti pravilno izabrani od strane skupštine da služe kao starješine, biskupi i đakoni, iznio je Pavao u 1. Timoteju 3:1-13. U ovim kvalifikacijama izraz „sposoban poučavati“ podrazumijeva pravilno razumijevanje Istine Božjeg plana kako je naučeno u Bibliji. Bilo koja skupina posvećenih vjernika, velika ili mala, koja ima braću koja ispunjavaju ove kvalifikacije, ovlaštena je Svetim pismom da ih izabere za ove službe. Kada se to učini, Gospodin priznaje ova imenovanja.

Sveto pismo jasno daje do znanja da nijedna skupina kršćana ne treba tražiti autoritet od matične

crkve da izabere sluge, održava sastanke i nastavlja djelo Gospodinovo. Slično tome, zajednice ne moraju biti velike da bi ostvarivale svoju slobodu u tom smislu. Biblijski zapis kaže da su mnoge crkve ili skupine kršćana u apostolska vremena bile organizirane u domovima vjernika i održavale svoje redovite sastanke u tim domovima. (Rimljanima 16:5; 1. Korinćanima 16:19; Kološanima 4:15) Isto se radi i danas. Sada, kao i u prošlosti, Gospodin bogato blagoslivlja one koji pronađu druge s kojima mogu surađivati kao grupa - ili, u biblijskom smislu, crkva. Oni mogu birati svoje sluge jednostavnim metodom pružanja ruke. Nije potreban popis članova, niti je to odobreno Svetim pismom.

U Bibliji nema mnogo toga što bi ukazivalo na prirodu sastanaka koje su održavale različite skupine u Ranoj Crkvi. Svakako, apostoli i drugi su povremeno držali govore. Međutim, korisni sastanci mogu se održati čak i ako možda nema nikoga kvalificiranog za propovijed. Sastanci za proučavanje Biblije, i tematski i kontekstualni, na kojima svi prisutni imaju priliku izraziti svoje misli i postaviti pitanja, vrlo su korisni. Starješina, ako je izabran, trebao bi služiti održavanju urednosti u proučavanju. Sastanci molitve, hvale i svjedočanstva također su duhovno korisni onima koji ozbiljno nastoje upoznati i činiti Božju volju.

Misija Crkve

Sadašnja misija crkve je trostruka. Prvo, to je usavršavanje [grčki: potpuno opremanje] svetaca za buduće djelo služenja. (Efežanima 4:12,13) Drugo, to je razvijati u svakom članu plodove i milosti kršćanskog karaktera. (Galaćanima 5:22,23; 2. Petrova 1:5-8) Treće, to je biti Božji svjedok svijetu o

Kristovom kraljevstvu blagoslova koje je sada tako blizu. Matej 24:14

U prvom dijelu našeg razmatranja ove teme, primijetili smo ove Isusove riječi Petru: "Na ovoj stijeni sagradit ću svoju crkvu." (Matej 16:18) Ono što je "izgrađeno" u svoje vrijeme dolazi do završetka. Nije Božji plan da "gradnja" crkve traje zauvijek. Stoga nije slučaj da svi koji će ikada dobiti spasenje kroz Krista postanu članovi crkve. Samo značenje riječi crkva [grčki: "ekklesia"] je "poziv" i suprotno je ovom konceptu Božje svrhe u sadašnje vrijeme. Crkva je "pozvana" iz svijeta. (1. Korinćanima 1:26; 1. Petrova 2:9) Bit će je "malobrojna", "malo stado". (Matej 7:13,14; Matej 22:14; Luka 12:32) Božji plan nije obratiti svijet općenito do dolaska njegovog obećanog kraljevstva. Matej 6:10

„Ti si Krist“, svjedočio je Petar, „Sin Boga živoga.“ (Matej 16,16) Ovaj izraz poistovjećivao je Isusa s mesijanskim obećanjima Starog zavjeta i ukazivao na to da je Petar u Isusu ispravno prepoznao onoga koga je Bog poslao da ispuni ta obećanja. Da bismo jasno vidjeli punu božansku svrhu kroz crkvu, bitno je imati na umu starozavjetna obećanja o Kristu; jer je crkva pozvana iz svijeta da se s njim pridruži u ispunjenju tih obećanja. Bog je rekao Abrahamu: „U tvome potomstvu blagoslovit će se svi narodi zemlje.“ (Postanak 22,18) U Galaćanima 3,16 Pavao nas obavještava da je to „sjeme“ obećanja Krist. Apostol nam daje dodatne informacije o sjemenu obećanja. U Galaćanima 3,27 i 29 čitamo: „Koji god ste kršteni u Krista, u Krista ste se obukli. ... A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ Ovo je nepogrešiv dokaz da

će oni koji, kroz potpuno posvećenje da čine Božju volju, postanu članovi crkve, koja je tijelo Kristovo, i vjerni su do smrti, biti dio obećanog „sjemena“ kroz koje će svi ljudi biti blagoslovljeni. Otkrivenje 2:10

Uspostavljanje crkve nije dovršenje Božjeg plana prema djeci ljudskoj. To je samo početak njegovog plana da blagoslovi čovječanstvo. U Jakovu 1:18 kaže nam se da je crkva „vrsta prvina“ Božjih stvorenja. Ovaj izraz se također koristi u Otkrivenju 14:4 i primjenjuje se na one koji su na nebu povezani s Kristom Isusom, „Jaganjcem“, na simboličnoj gori Sion, nebeskoj fazi Božjeg kraljevstva. Otkrivenje 14:1; Hebrejima 12:22,23

U 15. poglavlju 1. Korinćanima, Pavao je vrlo jasno istaknuo da nada u život i za crkvu i za svijet ovisi o uskrsnuću mrtvih. Ako nema uskrsnuća mrtvih, tvrdio je, „onda su i oni koji su usnuli u Kristu propali.“ (1. Korinćanima 15,18) Međutim, dao nam je jamstvo uskrsnuća i priliku da svi steknu vječni život, rekavši: „Kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.“ 1. Korinćanima 15,22

Zatim Pavao pokazuje da u uskrsnuću treba postojati određeni redoslijed ili slijed. „Svaki u svom redu: prvina Krist; zatim oni koji su Kristovi o njegovu dolasku.“ (1. Korinćanima 15,23) „Prvi plodovi“ na koje se odnosi su crkva. Nakon toga, točniji prijevod grčkog teksta bio bi: „Poslije oni [svi koji nisu dio crkve, u svom redu] koji postanu Kristovi za vrijeme njegove prisutnosti.“ Riječ „dolazak“ u ovom stihu prevedena je s grčke riječi „Parousia“, što znači „prisutnost“. Ovo je referenca na tisuću godina Kristova kraljevstva kada će on i njegova crkva vladati s ciljem uništenja grijeha i smrti te davanja

cijelom čovječanstvu prilike da prihvati dar života koji je pružila njegova prolivena krv.

Pavlova daljnja izjava koja slijedi odmah je jasna: „Zatim dolazi kraj, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu; kad obori svako Vrhovništvo, svaku Vlast i Silu. Jer on mora kraljevati dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt.“ (1. Korinćanima 15:24-26) Ovo je velika, konačna Božja svrha koju treba ostvariti kroz Krista i crkvu - „naknadni“ blagoslov koji će dosegnuti cijelo čovječanstvo kada izgradnja crkve bude dovršena.

Nebesko i zemaljsko

U svojoj lekciji o uskrsnuću Pavao otkriva da će neki primiti nebeska tijela, a neki ljudska ili zemaljska tijela - odlučujući faktor u svakom slučaju je vrsta „sjemena“ ili „golog zrna“ koje se sije. (1. Korinćanima 15:37,38) „Ono“ ili „golo zrno“ na koje Pavao misli jednostavno je identitet, ukupnost nečijih misli i karaktera tijekom cijelog života.

Oni koji su potpuno posvećeni da čine Božju volju i pokopani su s Kristom u žrtvenoj smrti, dobit će „nebesko“ ili nebesko tijelo nakon uskrsnuća. (1. Korinćanima 15:40) To ovisi o njihovom hodaњу u „novom životu“ tijekom preostalih godina njihovog sadašnjeg zemaljskog života. (Rimljanima 6:4) Tijekom svog zemaljskog hodočašća uče usmjeriti svoju „ljubav prema onome gore“; njihove nade su nebeske; vjerom simbolično prebivaju zajedno s Kristom „na nebeskim mjestima“. (Kološanima 3:2; Efežanima 1:3) Dakle, dok su još u tijelu, „siju“ duhovne karaktere. U uskrsnuću oni primaju nebesku nagradu.

Međutim, većinu ljudi ne zanimaju duhovne stvari. To ne znači da su nužno zli. Većina njih nije. Vole dobra zemaljska jer su stvoreni kao ljudska, zemaljska bića, a Bog ih ne osuđuje što ne teže nebeskim stvarima. U samoj je prirodi stvari da oni, u smrti, „siju“ zemaljski karakter i kao rezultat toga bit će uskrsnuti od mrtvih kao ljudska bića, sa „zemaljskim tijelima“. 1. Korinćanima 15:40

Govoreći o uskrsnuću crkve, kasnije opisanom u Otkrivenju 20:6 kao „prvo uskrsnuće“, Pavao je objasnio: „Sije se u raspadljivosti, uskrsava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskrsava u slavi; sije se u slabosti, uskrsava u snazi; sije se tijelo tjelesno, uskrsava tijelo duhovno.“ 1. Korinćanima 15:42-44

O tome Pavao dodaje: „Postoji tijelo tjelesno i postoji tijelo duhovno.“ (1. Korinćanima 15:44) Drugim riječima, želi da shvatimo da opisujući promjenu prirode koju će doživjeti oni koji sudjeluju u „prvom uskrsnuću“, ne implicira da su oni jedini koji će uskrsnuti od mrtvih, jer će cijelo čovječanstvo biti oporavljeno od smrti, samo će oni primiti prirodna, zemaljska, ljudska tijela.

Pavao nastavlja svoju lekciju govoreći: „Prvi čovjek je od zemlje, zemljan; drugi čovjek je Gospodin s neba. Kakav je zemljan [oni koji umiru s ljudskim nadama i željama], takvi su i zemljani [u uskrsnuću]: i kakav je nebeski [oni koji sada usmjeravaju svoju ljubav prema nebeskim stvarima], takvi su i nebeski [u uskrsnuću].“ 1. Korinćanima 15:47,48

Pavao je zaključio ovu lekciju o uskrsnuću rekavši: „Ovo raspadljivo mora se obući u neraspadljivost, i ovo smrtno mora se obući u besmrtnost. Kad se

dakle ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se ispuniti riječ koja je napisana: 'Pobjeda proguta smrt! Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, grobe, pobjeda?'“ 1. Korinćanima 15:53-55

Dakle, ukratko, Pavao predstavlja i nadu crkve i nadu svijeta. Nada uskrsnuća crkve je „slava i čast i besmrtnost“. (Rimljanima 2:7) Nijedno ljudsko biće ne posjeduje besmrtnost po prirodi. To je nagrada koja će biti dana onima koji vjerno slijede Kristove stope do smrti. U Otkrivenju 2:10 čitamo: „Budi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života.“

Poziv i priprema ovih za ostvarenje ove slavne nade u prvom uskrsnuću djelo je Boga po Duhu Svetome tijekom sadašnjeg doba od Pedesetnice. Međutim, Pavao objašnjava da kada se to ostvari i posljednji član Kristove crkve, ili „tijela“, uđe u slavu, tada će biti vrijeme za ispunjenje tih slavnih obećanja Starog zavjeta o uništenju smrti: „O smrti, gdje ti je žalac? O grobu, gdje ti je pobjeda?“ 1. Korinćanima 15:55; Izaija 25:8; Hošea 13:14

Pavao, citirajući Izaiju i Hošeu, uvjerava nas u božansku namjeru da uništi velikog čovjekovog neprijatelja, Smrt i grob. Riječ „grob“, kako se koristi u Hošei 13:14, prijevod je hebrejske riječi „šeol“ i ekvivalent je grčke riječi „had“ u Novom zavjetu. Ove se riječi na raznim mjestima prevode i kao „grob“ i kao „pakao“, no značenje koje one označavaju, posebno riječ „grob“, jednostavno se odnosi na stanje smrti ili zaborava, a ne na doslovno mjesto mučenja. (Propovjednik 9:10; Psalam 115:17; Djela 2:31) Dakle, razumijemo božansku svrhu prema čovječanstvu na koju se Isus osvrnuo kada je rekao

da „vrata pakla“ – grob, smrt – neće nadvladati crkvu. Matej 16:18

Kakvo divno jamstvo! Kroz vladavinu grijeha i smrti, pakao - grob ili grobnica - nastavio je tražiti svoje žrtve, ali u Otkrivenju 1:18 Isus nam kaže da ima "ključeve" pakla. On je otkupio te ključeve, pravo da otključa vrata pakla, vlastitom smrću kao čovjekov Otkupitelj. Kada njegova crkva bude potpuno izgrađena, ona će biti povezana s njim u darivanju obećanih blagoslova života cijelom čovječanstvu.

Činjenica da u međuvremenu toliko milijuna nastavlja ići u smrt, u biblijski pakao, neće ih lišiti tih blagoslova. Vrata pakla nisu nadvladala Krista; neće nadvladati njegovu crkvu; neće nadvladati ostatak svijeta; i neće nadvladati Adama i sve koji su umrli od Adama. Božanskom moći, ova će se vrata širom otvoriti i svi će zarobljenici Smrti biti pušteni! Izaija 42:7; Izaija 49:9; Izaija 61:1; Luka 4:18

Ovo će, dakle, biti budući rad crkve. Kakvo će to slavno djelo biti! Kakav bi poticaj trebao biti sada da se dokaže vjernost Gospodinu. Nema većeg mira ili radosti koju itko može iskusiti od one koja proizlazi iz jedinstva s Nebeskim Ocem i iz života potpune predanosti njemu. Doista, postoje kušnje, ali kako nas Pavao podsjeća, to su u stvarnosti „lake nevolje“ koje traju „samo na trenutak“ u usporedbi s „vječnom težinom slave“ koju je Gospodin obećao. 2. Korinćanima 4:17,18

Blagoslovljena je privilegija biti ubrojen među „pozvane“, crkvu, u sadašnje vrijeme. Bog sigurno blagoslivlja svoj narod, posebno otkrivajući im ljepote svog plana spasenja. Kako smo zahvalni što će kroz Krista i njegovu crkvu cijeli svijet imati priliku

radovati se blagoslovima koje je Gospodin namijenio za njih - blagoslovima obnove, kako ih je Petar opisao, „koje je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka od početka svijeta“. Djela 3:21

S obzirom na Božji skladan i pun ljubavi plan spasenja i za crkvu i za svijet, kroz koji su nam neke od ljepota već otkrivene u njegovoj Riječi, možemo dobro razumjeti i ponoviti osjećaje velikog apostola Pavla kada je napisao: „O, kako je veliko bogatstvo, mudrost i znanje Božje! Kako je nemoguće razumjeti njegove odluke i njegove putove! Jer tko može znati misli Gospodinove? Tko zna dovoljno da mu savjetuje? I tko mu je toliko dao da mu treba vratiti? Jer sve dolazi od njega i postoji njegovom snagom i namijenjeno je njegovoj slavi. Sva slava njemu u vijeke vjekova! Amen.“ Rimljanima 11:33-36